

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: Z. H.**, nar. „X“, státní příslušnost Čínská lidová republika, bytem „X“, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2014, CPR-10139/ČJ-2013-930310-V243,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7.1.2014, CPR-10139/ČJ-2013-930310-V243, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 27.6.2013, č.j. KRPU-61277-145/ČJ-2011-040026-SV, se **pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 342,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.1.2014, č.j. CPR-10139/ČJ-2013-930310-V243, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 27.6.2013, č.j. KRPU-61277-145/ČJ-2011-040026-SV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění

a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 rok.

Žalobce primárně poukázal na neurčitost a tedy nepřezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, který dle jeho názoru není dostatečně určitý. Skutková podstata pochybení, kterého se měl žalobce dopustit je dle jeho názoru stanovena nejednoznačně, neboť v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), je uvedeno, že rozhodnutí o správním vyhoštění lze vydat, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, ale ve výroku není výslovně uvedeno, kterého ze dvou jednání vymezeného v citovaném ustanovení se žalobce měl dopustit. Žalobce trvá na tom, že výrok rozhodnutí, kterým je uloženo správní vyhoštění by měl být formulován obdobně jako v případě přestupku, měl by tedy obsahovat popis skutku s označením místa a času spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Žalobce trvá na tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není stanoveno, která ze dvou hypotéz obsažených v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byla v jeho případě naplněna. Vzhledem ke skutečnosti, že žalovaný tuto vadu v žalobou napadeném rozhodnutí neodstranil, zatížil tím dle žalobce nepřezkoumatelností i toto rozhodnutí.

Dále žalobce namítal, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal řádně se všemi odvolacími námitkami. Žalobce v odvolání poukazoval na nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí spočívající ve skutečnosti, že nebyla jednoznačně prokázána doba nelegálního pobytu žalobce na území České republiky. Žalovaný se s uvedenými skutečnostmi nevypořádal, respektive potvrdil správnost postupu orgánu prvního stupně, aniž by pro takový postup byl reálný základ. Správní orgán prvního stupně stanovil délku nelegálního pobytu žalobce na základě jeho rozhodnutí ve věci nevypovídat. Žalobce je přesvědčen, že tento postup je v rozporu s požadavky správního řádu na zjištění skutečného stavu věci a jeho ústavně zaručenými právy. Trvá na tom, že ze skutečnosti využití práva nevypovídat nemůže být dovozováno protiprávní jednání žalobce. Rovněž nemůže být za využití tohoto práva perzekuován uložením správního vyhoštění. Správní orgán byl povinen zjistit dobu nelegálního pobytu žalobce všemi možnými prostředky, avšak ne prostředky, které jsou v rozporu se zákonem. Žalobce trvá na tom, že pokud správní orgán stanovil dobu neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky na základě skutečnosti, že žalobce odmítl ve věci vypovídat, postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Dále žalobce namítá, že správní orgány v rozporu se zákonem a zásadou materiální pravdy odmítly provedení navrhovaných důkazů, a to především těch, které byly navrhovány za účelem prokázání sdílení společné domácnosti žalobce s občankou EU. Správní orgán konstatoval, že provedení pobytové kontroly na adrese sdílení společné domácnosti by nebylo způsobilé prokázat tvrzené skutečnosti, tedy že žalobce sdílí společnou domácnost s občanem EU. Tento závěr však odporuje stávající praxi správních orgánů, když právě tento důkaz je jedním ze základních prvků, jimiž se daná skutečnost prokazuje. Správní orgány vycházely pouze z výsledků účastníka řízení a jeho blízkých, na základě nichž konstatovaly, že je jednoznačně prokázáno, že žalobce nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU. Tento závěr považuje žalobce za nesprávný. Správní orgány se soustředily čistě na otázku hlášeného pobytu žalobce a jeho partnerky, aniž by blíže zkoumaly jejich skutečný vztah. Správní orgány rovněž konstatovaly, že se výpovědi zúčastněných osob značně rozcházejí. To však není dle žalobce správný závěr. Správní orgány pouze posuzovaly, zda žalobce žije se

svou partnerkou ve společném bytě. Dle žalobce tato otázka není pro věc rozhodná, neboť konstantní společné soužití na jedné adrese není nezbytnou podmínkou trvalého vztahu, který je obdobný vztahu rodinnému. Dle žalobce je pro takové posouzení podstatný zejména samotný vztah partnerů, hrazení společných potřeb nebo i péče o potomky. Ve všech těchto ohledech jsou dle žalobce výpovědi ve věci shodné, tedy že žalobce je rodinným příslušníkem své partnerky, starají se společně o jeho děti, tráví spolu podle možností volný čas a podílejí se společně na úhradě společných nákladů. Toto jsou dle žalobce otázky, které měly být zkoumány, které však správní orgány zcela pominuly. Tím je způsobeno, že žalobou napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu.

Žalobce rovněž namítal nezákonnost jednoho z podkladů, z nichž správní orgány vycházely při rozhodování ve věci. Tímto podkladem je závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky e.č. ZS21064. Toto stanovisko má v souladu s díkčí § 120a zákona o pobytu cizinců obsahovat posouzení situace v tom ohledu, zda vycestování cizince je možné s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců. Obsah závazného stanoviska se má soustředit čistě na posouzení těchto okolností možnosti vycestování cizince s ohledem na rizika, kterým by byl možným vycestováním vystaven. Orgán vydávající toto stanovisko se však nemá v žádném případě věnovat skutkovým okolnostem daného případu nebo hodnocení jednotlivých důkazů v konkrétním případě. V daném případě však orgán vydávající stanovisko hodnotil v rozporu se zákonem skutkové okolnosti případu samotného a prvostupňový orgán vyšel z těchto závěrů při svém rozhodnutí. Žalobce trvá na tom, že zjištění skutkového stavu je výhradně kompetencí prvostupňového orgánu a žalovaného a tito nemohou vycházet z posouzení orgánu, který k posouzení skutkového stavu není kompetentní.

Žalobce rovněž namítá nepřiměřenost žalobou napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak i délka správního vyhoštění byly stanoveny dle žalobce zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporují zásadám proporcionality a právní jistoty. Žalobce zdůraznil, že plně spolupracoval se správními orgány. Za nepřiměřené považuje délku správního vyhoštění žalobce i s ohledem na délku jeho pobytu na území České republiky. Trvá na tom, že správní orgán měl přistoupit k řešení, které by umožňovalo smírné řešení celé situace, a měl umožnit žalobci dobrovolné opuštění České republiky či jinou formu ukončení nelegálního pobytu v České republice. Žalobce uvedl, že je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním, a problémy, které mu způsobí vyhoštění do budoucna. Rovněž trval na tom, že správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost správního vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Prvoinstanční orgán sice v rozhodnutí uvedl hlediska obsažená v ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců týkající se zásahu do rodinného života cizince, avšak tímto výčtem celé hodnocení končí a správní orgán se dle žalobce prakticky nijak nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Rozhodnutí je dle žalobce čistě formalistické, nijak nepokrývá konkrétní situaci a v podstatě jen paušálně prochází jednotlivé regulativy. Správní orgán dle žalobce zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, což je v rozporu se zákonem a rovněž se zaběhlou praxí. Zejména není v rozhodnutí nijak zohledněna doba pobytu žalobce na území České republiky. Zdůraznil, že v případě vyhoštění je prakticky nemožné získat následně možnost legálního pobytu v České republice. Zdůraznil rovněž, že nelze přiměřenost rozhodnutí stavět na skutečnosti, že žalobce má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive, že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Správní orgán prvního stupně dle žalovaného neprovedl žádné hodnocení. Prostě pouze konstatoval

rodinné zázemí na území domovského státu, což není dostatečným důvodem pro odmítnutí námítky nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný má za to, že protiprávní jednání žalobce bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno. Trvá na tom, že nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení, případně rozhodnutí, které z daného řízení vzešlo. Dále žalovaný plně odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že v rámci správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Dále zdůraznil, že dle jeho názoru nebyly důkazy provedené v rámci správního řízení dostatečné a správně zhodnoceny v žalobou napadeném rozhodnutí. Rovněž uvedl, že vztah mezi žalobcem a paní B. V. nadále trvá a v současnosti je pokračováno v řízení před Ministerstvem vnitra o žádosti žalobce o přechodný pobyt v České republice.

Žalovaný se k jednání i přes řádně doručené předvolání bez omluvy nedostavil. V souladu s ustanovením § 49 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), soud projednal věc i bez přítomnosti žalovaného.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

K námitce žalobce, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, je uvedeno, že rozhodnutí o správním vyhoštění lze vydat, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, ale ve výroku není výslovně uvedeno, kterého ze dvou jednání vymezeného v citovaném ustanovení se žalobce měl dopustit, uvádí soud následující.

V ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V ustanovení § 68 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dál jen „správní řád“), je mimo jiné uvedeno, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno.

Soud zastává názor, že v daném případě byla díkce ustanovení § 68 odstavce 2 správního řádu dodržena. Ve výroku je uvedeno podle jakých právních předpisů bylo rozhodováno a je tam zcela jednoznačně vyřešena otázka, která byla předmětem řízení, tedy uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a doba stanovená žalobci pro odcestování z území České republiky. Je třeba zdůraznit, že předmětem daného řízení nebylo zjištění viny za spáchání nějakého přestupku. Předmětem výroku v daném řízení rovněž nebylo samotné zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Uvedené skutečnosti je třeba sice v daném správním řízení postavit na jisto, ovšem nejsou to skutečnosti, o kterých by v daném řízení bylo rozhodováno. Rozhodováno je o uložení správního vyhoštění a jeho délce a počátku běhu lhůty, po kterou nelze povolit vstup na území členských států Evropské unie. Proto zjištění, zda žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu musí mít odraz v odůvodnění daného správního rozhodnutí, ale nemusí mít odraz v samotném výroku.

Soud dále konstatuje, že v daném případě druh neoprávněného pobytu žalobce vyplývá z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i rozsnutí prvostupňového v dostatečném rozsahu. Proto tuto námitku žalobce soud vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

K námitce žalobce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k délce nelegálního pobytu žalobce na území České republiky, uvádí soud následující. Z obsahu správního spisu vyplývá, že k otázce přicestování na území České republiky se žalobce odmítl ve svých výpovědích vyjádřit a nevyjádřila se k této otázce ve své výpovědi ani jeho matka. Za této situace přistoupily správní orgány ke stanovení doby nelegálního pobytu žalobce na území České republiky na základě skutečností, které vyplynuly z obsahu správního spisu, a na základě skutečností, které jsou jim známy z jejich úřední činnosti. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci byl vydán dne 2.11.2010 cestovní pas Velvyslanectvím Čínské lidové republiky v České republice. Jako místo vydání cestovního pasu je uvedena Praha. Ve správním spise je rovněž založeno sdělení Velvyslanectví Čínské lidové republiky v České republice ze dne 1.2.2011, kde je uvedeno, že při podání žádosti o vydání nového cestovního dokladu je požadována osobní přítomnost žadatele, při vyzvednutí nového cestovního dokladu jeho osobní přítomnost vyžadována není. Na základě těchto skutečností dospěly správní orgány k závěru, že žalobce se na území České republiky musel zdržovat nejméně ode dne podání žádosti o vydání nového cestovního dokladu na velvyslanectví Čínské lidové republiky. Ovšem datum podání žádosti o vydání nového cestovního dokladu nebylo správním orgánům známo. Proto jako okamžik, kdy žalobce nesporně musel již na území České republiky pobývat, vzaly správní orgány datum vydání nového cestovního pasu Velvyslanectvím Čínské lidové republiky v Praze. Je evidentní, že žalobce musel na území České republiky pobývat již před 2.11.2010, ovšem přesný počátek tohoto pobytu nebyly správní orgány schopny stanovit. Proto vycházely při svém rozhodování z časového údaje, který měl oporu v obsahu správního spisu. Správní orgány nijak nepřičetly k tíži žalobce skutečnost, že se odmítl vyjádřit k otázce týkající se okamžiku jeho vstupu na území České republiky. Rovněž z mlčení žalobce k této otázce nebylo dovozováno ze strany správních orgánů žádné jeho protiprávní jednání. Otázkou legálnosti vstupu na území České

republiky se správní orgány v daném řízení vůbec nezabývaly. Soud rovněž nesouhlasí s tvrzením žalobce, že správní orgány stanovily dobu oprávněného pobytu žalobce na území České republiky na základě skutečnosti, že žalobce odmítl o této věci vypovídat. Správní orgány, jak bylo výše rozebráno, stanovily počátek nelegálního pobytu žalobce na území České republiky na základě skutečností, které měly oporu v obsahu správního spisu, a které mohly nastat až za trvání žalobcova pobytu na území České republiky.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti vyhodnotil soud i tuto námitku žalobce jako zcela nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22.3.2012, e.č. ZS21064, je nezákonné, neboť v něm byly v rozporu se zákonem hodnoceny skutkové okolnosti případu samotného a prvostupňový orgán z tohoto hodnocení vyšel.

V ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že policie je v rámci rozhodování o správním vyhoštění povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva vnitra, zda vycestování cizince je možné (§ 179).

V ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je uvedeno, že vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. V odstavci 2 citovaného ustanovení je pak uvedeno, že za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Dle § 149 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), je závazné stanovisko úkon učiněný orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.

V daném případě ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že vycestování žalobce je možné. Tímto výrokem také byly správní orgány v rámci svého rozhodování vázány. Tento výrok závazného stanoviska rovněž správní orgány respektovaly. V odůvodnění závazného stanoviska ministerstvo uvedlo, že nedošlo k závěru, že by žalobci v jeho vlasti byl uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozilo. Rovněž dle ministerstva žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Ministerstvo rovněž uvedlo, že je mu známo z úřední činnosti, že na území Čínské lidové republiky neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě návratu do vlasti ohrozit na životě či lidské důstojnosti. V tomto směru se odůvodnění závazného stanoviska plně drželo dikce ustanovení § 178 zákona o pobytu cizinců.

Ve vztahu k případnému porušení mezinárodních závazků České republiky se pak ministerstvo v odůvodnění závazného stanoviska zabývalo i otázkou hloubky a intenzity vztahu mezi žalobcem a paní B. V. Ministerstvo dospělo k závěru, že jejich vztah je povrchní a nenaplnuje atributy společného intenzivního vztahu, protože paní V. žalobce nepovažovala za druhu a žalobce s paní V. nežije ve společné domácnosti, nepodílí se na chodu společné

domácnosti a nemají spolu děti. V tomto směru však již překročilo ministerstvo meze skutečností, které mělo posuzovat v rámci vydání závazného stanoviska.

Z prvoinstančního rozhodnutí i z žalobou napadeného rozhodnutí však vyplývá, že správní orgány vycházely z výroku závazného stanoviska výhradně v rozsahu vymezeném ustanovením § 178 zákona o pobytu cizinců a s otázkou existence a intenzity vztahu mezi žalobcem a paní B. V. se v odůvodnění svých rozhodnutí řádně vypořádaly s odkazem na provedené dokazování. Nedošlo tedy k tomu, že by správní orgány v této otázce pouze odkázaly na závaznost závazného stanoviska ministerstva a odůvodněním svých závěrů v této věci se již dále nezabývaly.

Dle názoru soudu tedy v daném případě nedošlo k porušení žalobcových práv, neboť správní orgány respektovaly závazné stanovisko k otázce možnosti vycestování právě v rozsahu vymezeném v ustanovení § 178 zákona o pobytu cizinců. Od skutečností obsažených v předmětném závazném stanovisku nad rámec daného ustanovení pak správní orgány odhlédly a učinily si o nich úsudek samy na základě dokazování provedeného ve správním řízení.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že i tato námitka žalobce je tedy nedůvodná.

Dále žalobce namítal, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu ke zjištění existence společné domácnosti žalobce a paní B. V. a ke zjištění intenzity a hloubky vztahu mezi nimi.

V poměrně obsáhlém odůvodnění vztahujícímu se k této otázce žalovaný vycházel zejména z výsledku žalovaného, paní B. V. a matky žalovaného. Na základě provedeného dokazování není mezi účastníky spornou skutečností, že nějaký vztah mezi žalobcem a paní B. V. existuje. Podstatou sporu však zůstalo, zda žalobce vede s paní B. V. společnou domácnost a zda jejich vztah je obdobný vztahu rodinnému. Mezi účastníky tak zůstala sporná otázka, zda se na žalobce vztahuje ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy zda důsledkem vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života.

V tomto směru musí soud konstatovat, že výše zmíněné výsledky, které měly být odkladem pro posouzení uvedené skutečnosti, ze strany správních orgánů směřovaly k prokázání existence vztahu mezi žalobcem a paní B. V. Existenci určitého vztahu mezi žalobcem se správním orgánů podařilo prokázat. Ovšem dle názoru soudu provedené výsledky nesměřovaly ke zjištění intenzity a hloubky vztahu mezi uvedenými osobami. Správní orgány až následně komparací provedených výsledků se z odpovědí na poměrně obecné otázky snažily dovodit, že vztah mezi uvedenými osobami je pouze povrchní a nezávazný. Dle názoru soudu bylo možno se dotázat odděleně žalobce a paní V. na otázky týkající se jejich běžného společného života. Jednoznačně se nabízí otázky týkající se běžných denních rituálů jejich protějšků či dětí, na záliby obou osob, oblíbené písně, interprety, televizní pořady, oblíbené hračky dětí, na dárky, které si k různým příležitostem vzájemně darovali (přitom je ovšem třeba respektovat odlišnosti kulturních prostředí obou partnerů) a podobně. V tomto směru na dokazování správní orgány zcela rezignovaly. Jako příklad polovičatosti dokazování může sloužit, že správní orgány se sice tázaly paní B. V. na adresu pobytu žalobce a z její nepřesné znalosti dovozovaly, že se se žalobcem nenavštěvují, o všem již se nedotázaly na vnitřní uspořádání bytu, kde žalobce pobývá, což je skutečnost, kterou by bylo velice snadné ověřit. Dalším příkladem je například skutečnost, že správní orgány se sice dotázaly paní Veselé, zda jí žalobce pomáhá v domácnosti, ale spokojily se s odpovědí, že vypomáhá jako

přítel. Zde se zcela samozřejmě nabízela otázka, jak konkrétně tedy žalobce pomáhá. Tuto odpověď by bylo možno opět u žalobce ověřit.

Soud tedy v dané věci musí konstatovat, že z dokazování vedeného nesprávným směrem a z dokazování, které nešlo dostatečně do hloubky ve směru prověření hloubky vztahu a vedení společné domácnosti žalobce a paní B. V., ani následné poměrně obsáhlé odůvodnění v prvoinstančním a žalobou napadeném rozhodnutí nemohlo dovodit, že bylo prokázáno, že na případ žalobce se nevztahuje ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Soud zdůrazňuje, že ve prospěch tvrzení žalobce hovoří i skutečnost, že vztah mezi ním a paní Veselou počal již před zahájením správního řízení o vyhoštění, jak dokazuje žalobcova žádost o povolení pobytu, a i přes nestandardně dlouhou dobu správního řízení (v řádu roků) trvá doposud.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že dané správní řízení vyžaduje zásadní doplnění dokazování. V této skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Námítkou přiměřenosti uloženého správního vyhoštění s přihlédnutím k ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, se soud nezabýval, neboť vzhledem k nutnosti doplnění dokazování ve vztahu k posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce považuje posuzování této otázky za předčasně.

S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí žalovaného výrokem ad I. zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně soud zrušil dle § 78 odst. 3 s.ř.s. i prvoinstanční rozhodnutí, neboť tato vada řízení zatěžovala již toto prvoinstanční rozhodnutí. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 12 342,-Kč, která se skládá z částky 9 300,-Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka po 3 100,-Kč podle ust. § 7, ust. § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1.1.2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. a z částky 2 142,- Kč odpovídající 21 % DPH z uvedených částek.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 14. dubna 2014

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová